

Wahala

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Nikki May

Wahala

Vertaald door Carolien Metaal

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 6070 1

© 2022 T-Unit Books Limited

© 2022 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,

Amsterdam en Carolien Metaal

Oorspronkelijke titel *Wahala*

Oorspronkelijke uitgever Doubleday

Omslagontwerp Marry van Baar, op basis van

het ontwerp van Mumtaz Mustafa

Omslagillustratie © robin_ph/stock.adobe.com

Foto auteur © Mike Cooper

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor Peter. Dit is voor de helft van jou. Dit is van ons.

‘De bijl vergeet, maar de boom onthoudt.’

Afrikaans gezegde

Nasleep

Ben ik sterk genoeg?

De vrouw zit ineengedoken in de hoek van haar slaapkamer. Haar jurk is gehavend – de knoop is eraf, de ceintuur gescheurd. Een losgekomen naad onthult haar blote schouder.

Ze houdt met beide handen een beeldhouwwerk vast. Het is een bijna levensgroot hoofd. Ze staart in de roerloze ogen ervan en dwingt hem tot leven. Ze wil dat hij haar zegt dat dit niet haar schuld is. Dat er niets is wat ze anders had kunnen doen. Dat zij hier het slachtoffer is.

Maar hij is gemaakt van loodbrons. Hij kan niet praten.

Met trillende handen zet ze het hoofd voorzichtig op het tapijt. Dan pakt ze de helften van haar wikkellijurk op en krabbelt overeind.

Ben ik sterk genoeg?

Ze weet het antwoord. Gerechtigheid zal geschieden.

Ze pakt de telefoon.

‘Help me, alstublieft...’

Vier maanden eerder

Ronke

Gestampte yam en *egusi*? *Eba* met okra? Nee, zeker gestampte yam. Maar misschien met *efo riro*. Ronke nam in gedachten het menu door terwijl ze de heuvel naar Buka op liep. Ze kende het uit haar hoofd, maar dat maakte het kiezen er niet gemakkelijker op. Zoals gebruikelijk wilde ze het allemaal.

En zoals gebruikelijk was ze aan de late kant. Toch stopte ze bij de geldautomaat en pinde honderd pond. De meiden pestten haar ermee, zeiden dat het een broodjeapverhaal was, maar sinds Ronke had gehoord dat de bankpas van de vriendin van Simi's niet bij Buka geskimd was, betaalde ze daar contant.

Ronke had de hele week uitgekeken naar hun *Naija*-lunch. En niet alleen vanwege het eten. Als Simi vroeg 'En? Is er nog iets gebeurd?' zou het antwoord voor het eerst sinds eeuwen niet 'Nee, niets' zijn.

Ze haastte zich langs de lokale Sainsbury's, de Turkse kruidenier en de Thaise nagelstudio. De Nigeriaanse vlag aan de gevel van Buka zag er een beetje sjofel uit en was gerafeld aan de randen. Het groen was nog levendig, maar het wit was vies beige geworden. Ronke bekeek zichzelf in de glanzende spie-

geldeur, duwde wat volume in een paar krullen en drukte andere juist wat platter. Zo moest het maar. Minstens één keer per dag zei iemand wel tegen haar 'Ik wou dat ik zulke krullen had', maar Ronke wist wel beter – krullen betekende kroezen, klitten en chaos. Ze duwde de deur open en stapte van het voorstedelijke Londen in het centrum van Lagos.

Als eerste werd ze getroffen door de geur. Rokerige, verbrande palmolie, geroosterde paprika en mufte stokvis. Daarna kwam de herrie: Fela Kuti schalde uit de speakers en wedijverde met de drie mannen aan een hoektafel, die door elkaar heen praatten. En omdat dit dus echt Nigeria was, waren hun stemmen luider, hun gebaren woester en was hun accent vetter.

De ober keek fronsend op. Toen Ronke zich omdraaide om de deur te sluiten, wist ze dat zijn blik bleef hangen op haar kont. Ze voelde zich thuis.

Ze ontwaarde Simi, zag dat ze een diepgaand gesprek voerde met een opvallende vrouw en voelde een steek van ergernis. 'Wij met zijn tweetjes,' had Simi gezegd. De onbekende vrouw had lange gespierde armen en benen, en een glanzend bruine huid; ze leek bijna gebeeldhouwd. Iets aan haar profiel was bekend en een fractie van een seconde wist Ronke zeker dat ze haar ergens van kende. Ze knipperde met haar ogen en het gevoel verdween. Ze kende niemand die tijdens een lunch pronkte met een *sideboob*. Of zulke overdreven blonde extensions had.

Ronke probeerde haar ergernis te temperen terwijl ze tussen de tafeltjes door naar hen toe liep. De mannen stopten met praten en volgden haar met hun ogen. Ze besepte dat ze haar buik inhield.

Simi stond op en keek Ronke stralend aan. Het was gemakkelijk om van Simi te houden. Als ze je aankeek, gaf ze je het gevoel de enige op de wereld te zijn die ze wilde zien. Simi had

net zo naar Ronke gegrijnsd toen ze elkaar zeventien jaar geleden voor het eerst zagen, tijdens de introductieweek in Bristol. Tandem, kuiltjes in de wangen, zonnestralen, plezier.

‘Ronks! Dit is Isobel – jullie kunnen het vast heel goed met elkaar vinden.’ Simi spreidde haar armen.

Daar zou ik maar niet op rekenen, dacht Ronke. Ze liet zich door Simi omhelzen en toverde een lach op haar gezicht voordat ze zich omdraaide om de indringer te begroeten. Maar goed, drie mensen betekende drie voorgerechten. Die Isobel kon maar beter een kleine eter zijn.

Simi schonk een glas bubbels voor haar in, terwijl Ronke haar sjaal afdeed. ‘Champagne?’ vroeg Ronke. ‘We drinken toch altijd rosé bij Buka?’ Die kost geen veertig pond per fles, voegde ze er niet aan toe.

Simi tikte Ronke onder tafel aan met haar knie. ‘Iso is allergisch voor goedkope wijn,’ zei ze, ‘en we hebben iets te vieren.’

‘Op mijn echtscheiding,’ zei Isobel, die haar glas hief, ‘en op vrienden – oud en nieuw.’

Ronke vond een echtscheiding nou niet iets om te vieren, maar ze glimlachte en tikte haar glas tegen de andere.

De ober liet drie enorme menukaarten op tafel vallen. Ontelbare gelamineerde vellen genesteld in een nepleren map. Ronke was dol op die ouderwetse, veel te lange kaart, de opvallende afwezigheid van woorden als seizoens-, lokaal en duurzaam, de slechte spelling en knullige belettering. Ze aarde erover en werd overspoeld door een vlag nostalgie, echo’s van lange familielunches in de Apapa Club.

‘Wetin willen jullie?’ De ober stond nors op hen neer te kijken.

‘Nog zo’n fles.’ Isobel gebaarde naar de lege champagnefles. De frons van de ober werd dieper.

‘Bedankt!’ riep Ronke tegen zijn uit het beeld verdwijnende rug. Ze was geneigd over te compenseren als het om overs ging. Ook al waren ze onbeleefd.

‘Isobel is beschamend rijk,’ zei Simi, ‘maar ze vindt het heerlijk om met geld te smijten, dus ik vergeef het haar.’

Ronke schoot zonder dat ze het wilde in de lach. ‘Hoe kennen jullie elkaar?’

‘We hebben elkaar ontmoet toen we vijf waren,’ zei Simi. ‘De enige halfbloedjes in onze klas...’

‘Simi! Dat woord kun je niet gebruiken,’ zei Ronke.

‘Ach, kom nou toch, we zijn nu onder elkaar. Iedereen noemde ons halfbloedjes in Lagos.’

‘In LA mag je het niet eens denken, tenzij je naar een cursus rassenbewustzijn gestuurd wilt worden.’ Isobel streek over Simi’s arm. ‘Het is zo fijn om mijn *alobam* terug te hebben.’

‘We hadden elkaar meteen in de smiezen. Je weet hoe het is als je in Lagos iemand anders van gemengde afkomst ziet.’ Simi maakte overdreven aanhalingstekens in de lucht toen ze ‘gemengde afkomst’ zei. ‘Die eerste dag sloeg Isobel een jongen in elkaar. Daarna waren we onafscheidelijk.’

‘Zijn verdiende loon,’ zei Isobel. ‘Dat etterbakje noemde jou een bastaard. Het was maar een klein tikje.’

‘Je hebt twee tanden uit zijn mond geslagen,’ zei Simi.

‘Hij beledigde ons. Hoe dan ook, het heeft geholpen.’ Isobel glimlachte. ‘Daarna heeft niemand ons meer dwarsgezet.’

Ronke probeerde tevergeefs haar accent te plaatsen. ‘Heb jij een Amerikaanse moeder?’

‘Russisch. Mijn pa werkte in Moskou, daar hebben ze elkaar ontmoet.’ Isobel legde haar hand op Ronkes arm. Haar nagels waren knalblauw, lang en puntig. ‘En hoe zit het met jou? Ik wil alles weten.’

Ronke frummelde aan haar sjaal en keek om zich heen of ze de ober zag. Ze vond het verschrikkelijk om over zichzelf te praten. ‘Mijn moeder is Engels. Ik ben geboren in Lagos, maar we zijn hiernaartoe verhuisd toen ik elf was. Heb je de kaart al bekeken?’

‘Ronke is de beste tandarts in Londen,’ zei Simi. ‘En ze kan geweldig koken.’

‘Niet waar.’ Ronke zou graag willen dat Simi ophield met dat overdreven geslijm. ‘Maar ik ben wel gek op eten. We kunnen maar beter bestellen – ze zijn hier heel traag.’

Simi negeerde haar. ‘Ze is praktisch volmaakt. Behalve dan dat ze op de verkeerde mannen valt.’

Ronke klemde haar kaken op elkaar en keek of ze de ober zag.

Isobel klapte in haar handen en straalde. ‘Ik ook! Ik wist dat we een klik hadden. Ik val ook altijd op foute types.’

‘Kayode is geen fout type.’ Ronke keek Simi boos aan en rukte aan een krul.

‘Wat een prachtig haar heb je,’ zei Isobel. ‘Hoe krijg je het zo krullend? Of is het echt?’

Ronke wierp Simi nog een vuile blik toe en wendde zich toen tot Isobel. ‘Ja, het is echt.’

‘Dit niet.’ Isobel schudde haar blonde manen heen en weer.

Dat méén je niet, dacht Ronke. Ze wilde zich niet laten inpalmen. ‘Laten we bestellen, ik rammel van de honger.’

‘Vlug,’ zei Simi. ‘Als Ronke *hangry* wordt, kunnen wij het wel schudden. Dan gaat ze ons slaan met deze aftandse menukaarten.’

Ronke tikte op haar menukaart en slikte opnieuw haar ergernis is. Hangry, chagrijnig van de honger, was een officieel woord; ze had er vorige week nog een artikel over gelezen in de *Sunday Times*.

‘Voor mij geen koolhydraten – nou ja, afgezien van de wijn,’ zei Simi. ‘Vispeersoep.’

‘Geen koolhydraten in een Naija-restaurant?’ Isobels lach was schril en schetterend. ‘Wat ben je toch een kokosnoot. Ik neem *amala* met *ogbono* en vlees.’

‘*Jollof*-rijst met kip voor mij,’ zei Ronke. Ze kon zichzelf er niet toe brengen om onder de neus van de slanke, bekoorlijke Isobel gestampte yam te bestellen. ‘Nemen we een voorgerecht?’ voegde ze er hoopvol aan toe.

Isobel en Simi zaten een beetje in hun eten te prikken – ze hadden het te druk met kletsen over de goeie ouwe tijd. Hun Nigeriaanse jeugd had gedraaid om zwembaden, beachclubs, airco, chauffeurs en dienstmeisjes. Ronke herinnerde zich luidruchtige familiebijeenkomsten, stroomstoringen, pikant streetfood, de auto die ter ziele ging en klapspelletjes spelen met haar nichtjes op de stoffige binnenplaats.

Ronke luisterde terwijl ze at. Simi droeg één overmaatse oorbel, waardoor ze er scheef uitzag. Isobel daarentegen was volkomen in balans: schouders naar achteren getrokken, hoofd geheven en een volmaakt rechte blonde pony.

Na drie kleine hapjes schoof Isobel haar bord opzij. Niet staren, droeg Ronke zichzelf op. Ze onderdrukte de neiging om een stuk *shaki* van Isobels bord te prikken. Haar jollof was maar zozo geweest – ze had toch de yam moeten bestellen. Godzijdank zou ze zo ook eten meenemen.

De ober weekte zich los van de tv en drentelde naar hun tafel om af te ruimen. Ronke zag hoe hij haar lege bord op dat van Isobel kwakte en daarmee het kussentje zwarte *amala* plette. Wat een verspilling.

Isobels telefoon zoemde. ‘Ik moet gaan,’ zei ze. ‘Mijn chauff-

feur is er. Ik reken dit wel af.' Ze paradeerde langs de luidruchtige mannen naar de bar. Een van hen, die volgens de traditie met zijn handen eba en egusi zat te eten, stopte daar even mee, likte zijn vingers af en riep naar haar: 'Hallo, goddelijke *yellow babe*, kom je ons even gedag zeggen, *ehn?*'

Ronke verstijfde. Simi mompelde: 'Jeetje.' Maar Isobel was onaangedaan; ze knipoogde en liep juist nog uitdagender terug naar hun tafel. Ze boog om Simi te omhelzen, gaf Ronke een luchtkus en was verdwenen. De deur knalde achter haar dicht.

'*Na wa, o!*' zei Ronke.

'Typisch Iso,' zei Simi.

'Heeft ze een chauffeur? In Londen?'

'Haar pa is stinkend rijk. Hij zat in de regering en in zaken. Gelegaliseerde corruptie – je begrijpt wel wat ik bedoel. Mijn vader was vroeger zijn advocaat, tot ze enorme ruzie kregen. Ze heeft een ellendige tijd achter de rug, dus haar pa is overdreven beschermend.'

'Wat voor ellende?'

'Een nare ex. Zo'n man die alles bepaalde. Hij zei wat ze mocht dragen, wie ze mocht zien, hoe ze haar eigen geld moest uitgeven. Hij maakte misbruik van haar. Ik vermoed dat hij gewelddadig was, maar ik wilde niet te veel doorvragen.'

'Niets voor jou,' zei Ronke.

Simi stak protesterend haar handen op. 'Ze was bijna in tranen. Ik wilde niet aandringen.'

Ronke probeerde zich tevergeefs een huilende Isobel voor te stellen. 'Maar ze lijkt zo zelfverzekerd, zo... sprankelend.'

'Je weet toch hoe het is, Ronks. We zetten allemaal een masker op. Volgens mij heeft haar pa haar van hem gered. Vandaar Boris. De chauffeur-schuine streep-bodyguard.'

‘Boris? Meen je dat?’

‘Oké, dat verzin ik. Maar die naam past wel bij hem – hij is uit de kluiten gewassen en hij is Russisch.’ Simi zei het laatste met een overdreven Russisch accent en ze schoten allebei in de lach.

‘Ik moet eten bestellen voor Boo,’ zei Ronke. ‘Ze is woedend op Didier. Ik ga zo naar haar toe. Ga mee – gezellig.’

‘Nou, nee. Ik heb vanmorgen het “o arme ik, ik moet ook alles doen” al aan de telefoon gehad.’

Ronke slaagde erin de aandacht van de ober te trekken en dreunde haar bestelling op. ‘Jollof-rijst met kippenstoof, zonder chilipeper. Jollof-rijst met gebakken rundvlees. Gestampte yam en okra met zeevruchten, extra pikant alstublieft. Rundvlees-*suya*. Kip-*suya*. Twee porties *dodo*. Een *moin-moin*, alstublieft. O, en een visspecialiteit van het huis.’

‘En één espresso.’ Simi schonk hem een stralende glimlach. Hij lachte bijna terug, bedacht zich en trok weer een nors gezicht.

‘En? Is er nog iets gebeurd?’ vroeg Simi. ‘Hoe is het met Kayode?’

‘Mijn foute vriendje?’ Ronke kneep haar ogen tot spleetjes. ‘Ik snap niet dat je dat zei tegen iemand die ik niet ken.’

‘Relax. Iso is een van ons. Ze snapt het wel.’

‘Nou, het gaat goed met Kayode. Morgen gaan we een huis in Clapham bekijken.’ Hier had Ronke op gewacht. Ze deed haar best een neutrale toon aan te slaan, alsof het niet zoveel voorstelde.

Simi hapte. ‘Wat? Ben je op zoek naar een huis? Samen?’

Ronke wilde geen spier vertrekken, maar was te opgetogen. ‘Ja, goed hè? En het is zijn idee. Gisteravond hebben we uren op PrimeLocation gekeken en hij heeft gebeld voor een bezichti-